

AFGØRELSE

(Varmeforsyning)

Frederiksborggade 15

1360 København K

Tlf 33 95 57 85

Fax 33 95 57 99

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form

www.ekn.dk

ekn@ekn.dk

KLAGE FRA [Klager] over
AFGØRELSE FRA Energitilsynet af 28. april 2008
OM E.ON Varme Danmark ApS' faste afgifter og incitamenter til energispareaktiviteter

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

NÆVNETS Nævnensformand, dommer Poul K. Egan
SAMMEN- Fhv. direktør, cand.polyt. H. C. Mortensen
SÆTNING Direktør Per Søndergaard
I SAGEN

NÆVNETS Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 stadfæstes.
AFGØRELSE

[...] (herefter benævnt klager) har ved brev af 23. maj 2008 indbragt Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 for Energiklagenævnet. Ved afgørelsen af 28. april 2008 fastholdte Energitilsynet tilsynets tidligere afgørelse af 22. marts 2006 om E.ON Varme Danmark ApS' faste afgift og overholdelse af bekendtgørelse nr. 816 af 17. september 2001 om energispareaktiviteter i varmforsyningsvirksomheder (herefter benævnt bekendtgørelse nr. 816).

Sagens baggrund

E.ON Varme Danmark ApS ejer og driver Slagslunde Kraftvarmeværk, hvor klager er tilsluttet som forbruger. E.ON Varme Danmark ApS (dengang E.ON Danmark A/S) erhvervede den 1. oktober 2005 kraftvarmeværket fra NESAs Varme A/S (herefter benævnt NESAs). E.ON Varme Danmark A/S blev den 28. juni 2006 omdannet til det nuværende E.ON Varme Danmark ApS (herefter benævnt E.ON).

Ved afgørelse af 21. januar 2005 behandlede Energitilsynet grundlaget for fastsættelse af NESAs faste afgift hos Slagslunde Kraftvarmeværk. NESAs opkrævede den samme faste afgift fra alle forbrugere, der var tilsluttet kraftvarmeværket. Ved afgørelsen fandt Energitilsynet, at dette ikke var rimeligt efter

varmeforsyningslovens § 21, stk. 4 (nugældende lovebekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer). Energitilsynet anmodede på denne baggrund NESA om at indsende forslag til en ændring af de faste afgifter. Selskabet ændrede herefter den faste afgift således, at afgiftens størrelse var afhængig af arealet af den tilsluttede ejendom, som dette var registreret i Bygnings- og Boligregistret (herefter benævnt BBR-registeret). Til orientering af Energitilsynet fremsendte NESA kopi af selskabets brev af 23. juni 2005 til forbrugerne om nye priser og leveringsvilkår for Slagslunde Kraftvarmeværk. Energitilsynet fandt herefter, at de priser og vilkår, som NESA havde fastsat, var i overensstemmelse med varmeforsyningsloven, og tilsynet foretog sig derfor ikke yderligere.

Ved brev af 27. februar 2006 klagede klager til Energitilsynet over E.ON's manglende overholdelse af bekendtgørelse nr. 816. Klagen af 27. februar 2006 til Energitilsynet indeholdte 5 specifikke klagepunkter. Af klagen af 27. februar 2006 fremgår følgende:

”[...]

Jeg klager over

1. at E.On har tilsidesat bekendtgørelsen ved aldrig at have iværksat passende besparelsesfremmende tiltag,
2. at E.On - stærkt sekunderet af Energitilsynet - ved at indføre en kvadratmeterafgift pr. 1. maj 2006, mindsker incitamentet til energibesparelser, fordi den forbrugsafhængige (variable)afgift derved bliver forholdsmæssig meget mindre. Herved kommer E.ON som Energitilsynet i konflikt med bekendtgørelsens ånd,
3. at E.On's regnskaber og budgetter, som jeg har modtaget via aktindsigt hos Energitilsynet, ikke overholder bekendtgørelsens § 17 om specifikationer af omkostninger til energispareopgaver. De pågældende regnskaber og budgetter har derfor ikke dannet et lovligt grundlag for fastsættelsen af tariffer og andre ydelser,
4. at Energitilsynet har svigtet sin tilsynspligt ved ikke at påtale, at de af E.On indsendte regnskaber og budgetter er i strid med bekendtgørelsen, og
5. at Energitilsynet har svigtet sin tilsynspligt ved aldrig at have kontrolleret hvorledes E.On har opfyldt kravene i bekendtgørelsen.

[...]”.

Ved afgørelse af 22. marts 2006 fandt Energitilsynet, at tilsynet ikke havde beføjelser til at føre tilsyn med varmeforsyningsvirksomhedernes overholdelse af bekendtgørelse nr. 816 (klagepunkterne 4 og 5). Energitilsynet fandt endvidere ikke anledning til at foretage sig videre vedrørende den faste afgift, da spørgsmålet om princippet for omlægning af den faste afgift i Slagslunde Kraftvarmeværk tidligere havde været behandlet i tilsynet (klagepunkt nr. 2).

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 2 af 18

Endelig oversendte Energitilsynet klagepunkterne nr. 1 og 3 til Energistyrelsen, da kompetencen efter bekendtgørelse nr. 816 tilkom Energistyrelsen.

Ved brev af 17. april 2006 indbragte klager Energitilsynets afgørelse af 22. marts 2006 vedrørende klagepunkterne 2, 4 og 5 for Energiklagenævnet. I klagen af 17. april 2006 anførte klager, at Energitilsynets praksis vedrørende forsyningsselskabers muligheder for at opkræve faste omkostninger var i strid med bekendtgørelse nr. 816 (klagepunkt nr. 2). Klager anførte endvidere, at Energitilsynet svigtede sin tilsynspligt ved aldrig at have kontrolleret, hvorledes E.ON opfyldte kravene i bekendtgørelse nr. 816 (klagepunkterne nr. 4 og 5).

Energiklagenævnet hjemviste ved afgørelse af 4. juli 2007 Energitilsynets afgørelse af 22. marts 2006 for så vidt angik klagepunkt nr. 2, da nævnet fandt, at Energitilsynet ikke havde truffet en begrundet afgørelse. (Energiklagenævnets j.nr. 21-506). For så vidt angik klagepunkterne 4 og 5 stadfæstede Energiklagenævnet Energitilsynets afgørelse.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 3 af 18

Energiklagenævnets afgørelse af 4. juli 2007 (j.nr. 21-506) er offentliggjort på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

Den 28. april 2008 har Energitilsynet truffet fornyet afgørelse i sagen vedrørende klagepunkt nr. 2. Energitilsynet har fastholdt tilsynets tidligere afgørelse af 22. marts 2006.

Klager har ved brev af 23. maj 2008 indbragt Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 for Energiklagenævnet.

Det fremgår af prisbladet for Slagslunde Kraftvarmeværk, at priserne for levering af fjernvarme pr. 1. maj 2007 var 365 kr./GJ for varmemeforbruget, at abonnementet var på 665 kr./året, og at den faste afgift var 18. kr. pr. m² pr. år.

Af Slagslunde Kraftvarmeværks senere prisblad fremgår, at priserne for levering af fjernvarme pr. 1. maj 2008 er 211,25 kr./GJ for varmemeforbruget, at abonnementet er på 6481,25 kr., og at den faste afgift er på 70 kr. pr. m² pr. år.

Energitilsynet afgørelse

Af Energitilsynets afgørelse af 23. maj 2008 fremgår bl.a. følgende:

”[...]

Afgørelse

13. Energitilsynet meddeler derfor E.ON Varme Danmark ApS., at

Energitilsynet ikke foretager sig videre,

- da opkrævning af en arealbaseret fast afgift ikke findes i strid med § 21, stk. 4 eller stk. 5, i varmforsyningsloven, eller i strid med bestemmelser i bekendtgørelse nr. 816 af 17. september 2001 om energispareaktiviteter, eller i strid med bestemmelser i bekendtgørelse nr. 1105 af 9. september 2006 om energispareydelser i net- og distributionsvirksomheder, og
- da det af klageren anførte ikke giver Energitilsynet anledning til at ændre tilsynets og Energiklagenævnets praksis.
[...].”

Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 er vedlagt som **bilag 1**.

Klagers synspunkter og bemærkninger

Klager ønsker, at grundlaget for beregningen af E.ON's faste afgift ændres fra at være baseret på antallet af kvadratmeter til at være baseret på et glidende gennemsnit af de sidste tre års forbrug. Klager finder, at et gennemsnit – i modsætning til anvendelsen af boligens areal i m² ifølge BBRregisteret, boligens m³ luftindhold eller boligens m² hedebladeareal – kan gøre det rentabelt at investere i energisparende foranstaltninger. Klager ønsker derfor, at Energiklagenævnet ændrer praksis for beregningsgrundlaget for den faste afgift, således at varmforsyningsvirksomhederne alene kan anvende et glidende gennemsnit af de sidste tre års forbrug, da de faste afgifter derved betales af forbrugerne i forhold til deres belastning af værk og net.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt klager har mulighed for at påklage Energitilsynets afgørelse (klageberettigelse), samt spørgsmålet om Energitilsynets overholdelse af forvaltningslovens regler om begrundelse har klager navnlig anført følgende (lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007):

- På baggrund af en individuel kontrakt om levering af varme med E.ON, som har landets højeste varmepris, er betingelserne for klageberettigelse om en væsentlig og individuel interesse opfyldt. Energiklagenævnet har tidligere truffet afgørelse i lignende sager, f.eks. nævnets afgørelse af 13. maj 2002 med j.nr. 97-2301-0142. Endvidere har Energiklagenævnet ved afgørelsen af 4. juli 2007 ikke afvist sagen, men hjemvist den til fornyet behandling samt foretaget adskillige partshøringer under de 2 ½ år, sagen har kørt ved myndighederne.
- Energitilsynet forholder sig i de bemærkninger, som tilsynet har fremsat overfor Energiklagenævnet i anledning af klagen, ikke til de fremsatte regneeksempler på konsekvenserne af ændringerne i E.ON's prisstruktur. Energitilsynet overholder derfor ikke forvaltningslovens regler om begrundelse. Varmeforsyningslovens § 21, stk. 4, tjener udelukkende som forbrugerbeskyttelse, og et hovedhensyn, der skal angives efter forvaltningslovens § 24, stk. 1, må derfor være, hvilke virkninger E.ON's prispolitik har for forbrugerne.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 4 af 18

For så vidt angår E.ON's m²-afgift og varmepris har klager navnlig anført følgende:

- Energitilsynet pålagde ved afgørelse af 21. januar 2005 E.ON at indføre en fast afgift, som E.ON gjorde til en m²-afgift. E.ON har således til fulde udnyttet de muligheder, som Energitilsynets afgørelse medførte, da E.ON pr. 1. maj 2008 indførte, at samtlige faste afgifter opkræves over de faste betalinger. E.ON gjorde på et møde med forbrugerne den 28. april 2008 gældende, at m²-afgiften var nødvendig på baggrund af Energitilsynets pålæg. E.ON afviste, at det ifølge Gas og Varmeprisudvalgets cirkulære af 21. juni 1992 er muligt at overføre indtil 80 % af de faste betalinger til den variable del af betalingen.
- Fra 2007/2008 til 2008/2009 er E.ON's abonnement og m²-pris steget, mens prisen for varmekonsumet er faldet. Klager har til brug for klagen af 23. maj 2008 bearbejdet Energitilsynets prisoversigt pr. 14. maj 2008. Efter den af klager foretagne bearbejdelse har Slagslunde Kraftvarmeværk den dyreste varmepris. E.ON har på baggrund af ændringerne fra 2007/2008 til 2008/2009 oplevet en stigning i selskabets indtægter på 21 % fra året før, mens de landsgennemsnitlige stigninger er på 1,4 %.
- Ændringerne i prisstrukturen medfører, at forbrugerne mister incitamentet til at investere i energisparende foranstaltninger. E.ON belønner de ødslede forbrugere og straffer de sparsommelige ved at udnytte den m²-afgift, som Energitilsynet har godkendt. Den høje m²-afgift medfører endvidere, at det bliver økonomisk umuligt at anskaffe sig et solvarmeanlæg, jordvarmeanlæg eller lignende.
- Slagslunde Kraftvarmeværk er det eneste sted i landet, der har en helt kosttætte prisstruktur, og værket har den dyreste faste afgift. Afgiften er 44 % dyrere end den næstdyreste. Af bearbejdelse af Energitilsynets prisoversigt pr. 14. maj 2008 fremgår bl.a., at den faste afgift for nogle af værkerne er under 1000 kr., hvorfor der næppe er megen plads til både abonnement og effektafgift. Dette kan ikke anses for at være udtryk for kosttætte tarifiering, og Energitilsynets accept af disse lave faste afgifter medfører, at tilsynets handlemåde i sagen vedrørende Slagslunde Kraftvarmeværk er inkonsekvent.
- Den eneste rigtige prispolitik vil være afregning baseret på en ren variabel pris. Ved vand, el og telefon er de faste afgifter meget beskedne, og hvis der f.eks. spares på vandet hos en forbruger væltes vandværkets faste afgifter ikke over på de øvrige forbrugere. En høj fast afgift giver heller ikke varmeleverandøren incitamentet til at foretage investeringer i effektiviseringer og energibesparelser, da alle omkostninger blot kan væltes over på forbrugerne som nødvendige udgifter.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 5 af 18

For så vidt angår de lovmæssige og politiske signaler om energibesparelse har klager navnlig anført følgende:

- Udgangspunktet for sagen var bekendtgørelse nr. 816. Siden bekendtgørelsens ikrafttræden er listen over love, regler og politiske signaler, der skal medvirke til energibesparelser bl.a. i det offentlige, herunder Energiklagenævnet, nærmest blevet uendelig. Det er på denne baggrund svært at forstå, at Energiklagenævnet vil kunne godkende, at Energitilsynet opretholder en praksis, der modvirker forbrugernes muligheder for at foretage investeringer, der sparer på varmen. Det følger således af lov nr. 585 af 24. juni 2005 om fremme af energibesparelser i bygninger, at der ved salg af bygninger altid skal forefindes en energimærkning af bygningen. En sælger af en ejendom vil derfor være motiveret til at opnå den bedst mulige energimærkning for derigennem at opnå den bedst mulige pris. Med E.ON's fulde udnyttelse af m²-afgiften er dette ikke længere økonomisk muligt, og Energitilsynets fastholden af praksis for opkrævning af fast afgift modarbejder derfor lovens formål om at fremme energibesparelser og øge effektiviteten inden for al anvendelse af energi i bygninger. EU's sparemålsætninger for Danmark er endvidere krav, som må antages at have direkte relation til varmeforsyningslovens § 21, stk. 5, og som Energitilsynet og Energiklagenævnet bør understøtte i sin praksis. Endvidere ratificerede Folketinget den 16. maj 2002 Koyoto-protokollen. Herved har den lovgivende magt forpligtet Danmark til at reducere CO₂-udledningen med 21 % i perioden 2008-2012, og ingen myndighed kan opretholde en praksis, der direkte modarbejder Folketingets beslutning.
- Praksis kan tillægges vægt i en afgørelse, når love og regler alene fastsætter en ramme, som skal udfyldes af de retsanvende myndigheder. Praksis må imidlertid ændres fra tid til anden, eksempelvis ved ændrede politiske signaler, ændrede generelle holdninger i samfundet samt natur- og miljømæssige forhold. På denne baggrund fastsætter lovgiver rammerne og tillader skønsudøvelse, således at lovgivningen ikke skal ændres for hyppigt. Varmeforsyningslovens indeholder intet krav om opkrævning af særskilt fast afgift, hvorfor det alene er Energitilsynets skøn efter § 21, stk. 4, der har medført denne særegne opkrævningsform.

Energitilsynets bemærkninger

Energitilsynet fastholder afgørelsen af 28. april 2008 og har til støtte for, at Energiklagenævnet bør afvise klagen af 23. maj 2008 på grund af klagers manglende partsstatus/klageberettigelse, navnlig anført følgende:

- Energiklagenævnet har ved en række afgørelser ændret praksis vedrørende, hvem der er berettiget til at klage til nævnet over bl.a. Energitilsynets afgørelser. Energiklagenævnet fandt i afgørelser af 20. december 2007 (j.nr. 21-582), 25. februar 2008 (j.nr. 11-437), 31. marts

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

Side 6 af 18

2008 (j.nr. 21-556) m.fl., at ingen af klagerne var klageberettigede, og Energiklagenævnet afviste derfor klagerne. Fælles for afgørelserne er, at Energiklagenævnet anvender de almindelige forvaltningsretlige regler om klageberettigelse, hvorefter det er et krav, at man har en væsentlig og individuel interesse i den påklagede afgørelse.

- På baggrund af Energiklagenævnets ændrede praksis og en konkret vurdering har klager ikke en tilstrækkelig individuel interesse i sagen, og klager er derfor ikke part i Energitilsynets sag. Genstanden for sagen er E.ON's tarifstruktur i Slagslunde, og sagen vedrører således hele kredens af selskabets ca. 240 varmemeforbrugere i Slagslunde. På grund af sagens principielle karakter har den endvidere betydning for alle selskabets ca. 3700 forbrugere, og klager kan således ikke have en individuel interesse i sagen. Tilsynet er dog opmærksom på, at Energiklagenævnets afgørelse af 4. juli 2007 er truffet inden Energiklagenævnets og tilsynets præcisering af vurderingen af partsstatus og klageberettigelse.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

Side 7 af 18

Energitilsynet har til støtte for, at Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008, navnlig anført følgende vedrørende E.ON's m²-afgift og varmepris:

- Der findes ikke noget entydigt objektivt kriterium for fordeling af et kollektivt varmemeforsyningsanlægs faste udgifter på forsyningens forbrugere, og Energiklagenævnet har stadfæstet Energitilsynets praksis om at BBR-registerets oplysninger, boligens m³ luftindhold eller m² hedeplade kan anvendes som beregninger af den faste afgift. Endvidere kan en tarifiering med blanding af et variabelt og fast element anvendes.
- Et meget eller helt variabelt tarifsystem vil muliggøre, at en gruppe forbrugere ved forbrugsreduktion kan overvælte en række omkostninger på andre forbrugere, der ikke har mulighed for en tilsvarende forbrugsreduktion, idet varmemeforsynings faste omkostninger fortsat skal dækkes. En fast afgift baseret på bygningens registrering i BBR-registeret er således ikke urimelig eller i strid med varmemeforsyningslovens § 21, stk. 4, eller medfører en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi, jf. lovens § 21, stk. 5. En meget stor del af Danmarks ca. 450 kollektive varmemeforsyningsvirksomheder fastsætter den faste afgift på baggrund af oplysninger fra BBR-registeret om den enkelte ejendoms areal. Princippet om kosttægte tarifiering indebærer, at forbrugerne får de rigtige prissignaler og kan handle derefter. Samfundsmæssigt bliver der herved tale om størst effektivitet.
- Bekendtgørelse nr. 816 var gældende i perioden fra 1. oktober 2001 til 15. juni 2006, mens en senere energispareydelsesbekendtgørelse trådte i kraft den 18. november 2006 og fortsat er gældende (bekendtgørel-

se nr. 1105 af 9. november 2006 om energispareydelser i net- og distributionsvirksomheder, herefter benævnt bekendtgørelse nr. 1105). Energisparebekendtgørelserne giver efter sit indhold ikke Energitilsynet hjemmel til at træffe afgørelser efter bekendtgørelserne.

- Energitilsynet og Energiklagenævnet har tidligere behandlet tarifændringen i Slagslunde Kraftvarmeværk. Energiklagenævnet stadfæstede ved afgørelse af 17. september 2007 (j.nr. 21-463) tilsynets afgørelse af 1. august 2005, hvorved tilsynet fandt, at den af E.ON anvendte faste afgift ikke var i strid med varmforsyningslovens § 21, stk. 4. I afgørelsen af 17. september 2007 fandt Energiklagenævnet mere bredt, at synspunkter om den faste afgifts konsekvenser for samfundets energiforbrug ikke med de gældende regler kunne begrunde en ændring af tilsynets og nævnets hidtidige praksis. Det fremgår ikke af tilsynets afgørelse af 1. august 2005 eller Energiklagenævnets afgørelse af 17. september 2007 om myndighederne har vurderet om energisparebekendtgørelsen havde relevans for afgørelserne.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 8 af 18

E.ON's synspunkter og bemærkninger

E.ON finder, at selskabets tarifiering ikke er i strid med lovgivningen, og at Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 derfor bør stadfæstes. E.ON til støtte herfor navnlig anført følgende:

- Det følger af Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008¹, at varmforsyningsvirksomhederne har en betydelig frihed til selv at fastsætte tarifieringsmetoderne inden for lovens rammer. Der ses ingen holdepunkter for, at E.ON's tarifiering skulle have overskredet lovens rammer.
- Energiklagenævnet har tidligere – bl.a. i nævnets afgørelse af 17. september 2007 (j.nr. 21-463²) – udtalt sig om nogle af de synspunkter, der også genfindes i klagen af 23. maj 2008. Energiklagenævnet udtalte i den forbindelse, at nævnet i overensstemmelse med hidtidig praksis fandt, at der kunne opkræves en fast afgift, der var arealbaseret, medmindre der i det konkrete tilfælde forelå omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse, samt at klagers mere energi- og miljøpolitiske synspunkter ikke kunne føre til et andet resultat. Såfremt Energiklagenævnet ændrer praksis på baggrund af denne konkret sag, bør praksisændringen – i lyset af, at en ændret tarifiering vil betyde en omfordeling mellem store og små varmeaftagere – varsles af hensyn til at begrænse varmforsyningsvirksomhedernes administrative omkostninger ved reberegning af samtlige tariffer, fornyet regningsudstedelse, betalingsadministration m.v.

¹ Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008 (j.nr. 21-503) er offentliggjort på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

² Afgørelsen er offentliggjort på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

- Det følger af hvile-i-sig-selv-princippet, at de omkostninger, der er forbundet med at drive et værk og distributionsanlæg, skal dækkes via tarifieringen. Omkostningerne opdeles i faste og variable omkostninger. Falder forbruget af varme, og dermed værkets og distributionsanlæggets variable indtægt, ændres fordelingen mellem det faste og variable led i den samlede tarif (dvs. det faste ledes andel stiger). Dette, samt det af klager påståede manglende incitament for forbrugerne til at investere i energibesparende foranstaltninger, er en direkte konsekvens af hvile-i-sig-selv-princippet og princippet om kost-ægte tarifiering, som varmeforsyningsvirksomhederne er forpligtet til at overholde.
- Klagers argument er af mere politisk karakter og henhører derfor rettelig under den lovgivende frem for den udøvende magt. E.ON deltager gerne i diskussionen om hvile-i-sig-selv-princippets funktion i en verden, der er mere energibevidst, end da varmeforsyningsloven indførtes i 1970'erne. Så længe hvile-i-sig-selv-princippet er gældende, vil konsekvensen af at sætte tariffens faste led ned imidlertid være, at det variable led øges udover, hvad der svarer til nødvendige variable omkostninger. Dette ville ikke være rimeligt eller i overensstemmelse med varmeforsyningsloven.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 9 af 18

For så vidt angår varmeforsyningen i Slagslunde og Energitilsynets statistik har E.ON mere specifikt navnlig anført følgende:

- Der er i vidt omfang etableret anden varmeforsyning i Slagslunde, f.eks. i form af træbrændeovne. På denne baggrund er der et mindre varmeforbrug end det gennemsnit på 18,1 MW (65,16 GJ), som er lagt til grund i Energitilsynets statistik. Dette medfører, at tariffens faste led er nødt til at være større end de gennemsnitlige faste omkostninger i statistikken. Pålægges den kollektive varmeforsyning yderligere begrænsninger ved en tarifiering, som ønsket af klager, overføres forbruget i Slagslunde blot fra kollektiv til privat opvarmning, uden at det samlede energiforbrug ændres væsentligt.
- Klager har selv bearbejdet Energitilsynets statistik. Klager synes dog ikke at have taget højde for, at visse af fjernvarmeforsyningerne i statistikken aftager affaldsvarme, der er meget billigere end varme fra naturgas. Endvidere er andre værker barmarksværker, der tidligere har modtaget statsfinansierede tilskud, hvilket Slagslunde Kraftvarmeværk ikke har, da det er et elværksejet barmarksværk. Ved sammenligning af Slagslunde Kraftvarmeværks priser må det relevante sammenligningsgrundlag være barmarksværker, der er etableret omtrent samtidig og som ikke har fået statsstøtte fra nødhjælpapuljerne. En yderligere forudsætning for en meningsfuld sammenligning må være, at den anvendte tariffen er korrekt, hvilket ikke kan se ud af statistikken, jf. Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008, hvoraf fremgår, at

det er tilsynets indtryk, at der kun "fortrinsvis" tariferes kostægte i den kollektive varmforsyning.

Retsgrundlaget

Energitilsynets tilsyn med priser, leveringsbestemmelser m. v. er reguleret af varmforsyningslovens kapitel 4. Varmeforsyningslovens § 20 fastsætter bl.a. den overordnede ramme for fjernvarmeselskabers tariffastsættelse, og bestemmelsen udmønter hvile-i-sig-selv-princippet. Af bestemmelsens stk. 1 fremgår følgende:

"[...]

§ 20. Inden for de i § 20 a nævnte indtægtsrammer kan kollektive varmforsyningsanlæg, industrivirksomheder, kraftvarmeværker med en eleffekt over 25 MW samt geotermiske anlæg m.v. i priserne for levering til det indenlandske marked af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas indregne nødvendige udgifter til energi, lønninger og andre driftsomkostninger, efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital og underskud fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningsssystemerne, jf. dog stk. 7-11, § 20 a, stk. 7, og § 20 b.

[...]"

Energitilsynet kan i visse situationer gribe ind over for varmforsyningsvirksomheders tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser. Energitilsynets beføjelse hertil fremgår af varmforsyningslovens § 21, stk. 4, og 5. Varmeforsyningslovens § 21, stk. 4 og 5, har følgende ordlyd:

"[...]

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 5. Såfremt tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser må antages at ville medføre en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi, kan tilsynet efter forhandling som nævnt i stk. 4 give pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

[...]"

Energitilsynets afgørelser, som er truffet efter varmforsyningsloven eller regler udstedt i medfør heraf, kan efter varmforsyningslovens § 26, stk. 1, indbringes for Energiklagenævnet. Bestemmelsen er sålydende:

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

Side 10 af 18

”[...]

§ 26. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunen, transport- og energiministeren eller Energitilsynet efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven.

[...]”.

Det fremgår af lov om fremme af energibesparelser i bygninger, at loven bl.a. har til formål at fremme energibesparelser og øge effektiviteten inden for al anvendelse af energi i bygninger (lov nr. 585 af 24. juni 2005 med senere ændringer). Af lovens § 30, stk. 1, fremgår endvidere følgende:

”[...]

§ 30. Transport- og energiministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af loven og regler, der er fastsat i medfør heraf.

[...]”.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

Side 11 af 18

Med hjemmel i lov om fremme af energibesparelser i bygninger er bekendtgørelse nr. 228 af 7. april 2008 om energimærkning af bygninger udstedt (herefter benævnt energimærkebekendtgørelsen). Af bekendtgørelsen fremgår bl.a. følgende:

”[...]

§ 49. Klager over faglige og kvalitetsmæssige forhold vedrørende energimærkninger og andre ydelser udført af personligt beskikkede energikonsulenter i deres egenskab af personligt beskikkede energikonsulenter behandles af Energistyrelsen. Klagen skal være modtaget i Energistyrelsen senest 1 år efter indberetningen af energimærkningsrapporten. Klage kan indbringes af

- 1) ejere, jf. § 1, stk. 2, nr. 12,
- 2) ejere af ejerlejligheder og
- 3) købere eller erhververe af energimærkede ejendomme eller lejligheder

[...]”.

§ 52. Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af lov om fremme af energibesparelser i bygninger og denne bekendtgørelse.

[...]”.

Det følger af bekendtgørelsen nr. 1105 af 9. november 2006, at net- og distributionsvirksomheder skal sikre realisering af dokumenterede energibesparelser hos energiforbrugere i alle sektorer her i landet. Af bekendtgørelsen fremgår bl.a. følgende:

”[...]

§ 1. Net- og distributionsvirksomheder skal i overensstemmelse med bestemmelserne i denne bekendtgørelse sikre realisering

af dokumenterede energibesparelser hos energiforbrugere i alle sektorer her i landet.

Stk. 2. Net- og distributionsvirksomhederne skal sikre realiseringen af omkostningseffektive energibesparelser til gavn for forbrugerne og samfundet.

[...]

§ 18

Energistyrelsen fører tilsyn med gennemførelsen af bestemmelserne i denne bekendtgørelse.

[...]”.

Reglerne om begrundelse af myndighedsafgørelser fremgår af forvaltningslovens §§ 22 – 24 (lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007). Følgende fremgår bl.a. af §§ 22 og 24:

”[...]

§ 22. En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

...

[...]

§ 24. En begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Stk. 2. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

...

[...]”.

Energiklagenævnets praksis.

Energiklagenævnet har i en række afgørelser behandlet spørgsmålet om, hvorvidt en forbruger kan påklage Energitilsynets afgørelser vedrørende forsyningselskabers forhold til Energiklagenævnet. Der kan herved bl.a. henvises til Energiklagenævnets afgørelser af 31. marts 2008 (j. nr. 21-556), 3. april 2008 (j.nr. 21-861) og 14. april 2008 (j.nr. 21-564 og j.nr. 21-868). Fælles for de nævnte afgørelser er, at Energiklagenævnet efter en konkret vurdering fandt, at de pågældende klager (forbrugere) ikke opfyldte betingelserne for klageberettigelse, og nævnet afviste derfor klagerne. I afgørelserne lagde Energiklagenævnet bl.a. vægt på, at klagerne ikke havde en individuel interesse i de påklagede afgørelser, da afgørelserne havde betydning for hele kredsen af de i sagerne omhandlede forsyningselskabers forbrugere og derved ikke kun for den forbruger, der havde påklaget afgørelsen. Energiklagenævnet

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

Side 12 af 18

bemærkede i flere af afgørelserne, at det forhold, at en sag udspringer af en henvendelse fra en forbruger, ikke medfører, at forbrugeren har en væsentlig og individuel interesse i sagen.

Energiklagenævnet har i flere sager behandlet beregningen af den faste afgift i et varmforsyningselskab. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til følgende sager:

- ❖ I afgørelse af 20. februar 2001 (j.nr. 97-2311-004) behandlede nævnet en klage over Gas- og Varmeprisudvalgets (nu Energitilsynet) afgørelse af 3. september 1999, hvorved udvalget tiltrådte, at Langeskov Kommune (nu Kerteminde Kommune), som en del af betalingen for fjernvarme, kunne opkræve en forbrugsuafhængig afgift på grundlag af forbrugsstedets etageareal. Energiklagenævnet stadfæstede Gas- og Varmeprisudvalgets afgørelse, da nævnet – i lyset af tidligere afgørelser fra Gas- og Varmeprisudvalget og Konkurrenceankenævnet (tidligere Monopolankenævnet) – fandt, at der forelå en langvarig og fast administrativ praksis, hvorefter det ikke kan anses for urimeligt efter varmforsyningslovens § 21, stk. 5 (nugældende § 21, stk. 4), at anvende etagearealet i en bygning i grundlaget for fordelingen af varmeleverandørens faste omkostninger. Der var ikke i det foreliggende tilfælde omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse af praksis.

- ❖ Ved afgørelse af 25. august 2005 (j.nr. 21-26) stadfæstede Energiklagenævnet Energitilsynets afgørelse af 11. marts 2002, hvorved Energitilsynet fandt, at en takstomlægning hos Hørsholm Fjernvarme ikke var urimelig i medfør af varmforsyningsloven. Energiklagenævnet bemærkede i afgørelsen, at varmforsyningsloven med tilhørende bekendtgørelser – herunder bekendtgørelse nr. 816 – ikke nærmere angiver, hvilke pris- eller tarifystem den enkelte varmeleverandør skal anvende overfor forbrugerne ved dækning af omkostningerne. Nævnet bemærkede endvidere, at efter fast praksis må en kostægte tarifiering tilstræbes, således at varmeleverandørens faste omkostninger så vidt muligt dækkes af indtægter fra faste afgifter og tilsvarende, og at leverandørens variable omkostninger som udgangspunkt dækkes ind gennem indtægter fra de led i tariffen, som de naturligt kan henføres til. Energiklagenævnet bemærkede i den forbindelse, at nævnet har tiltrådt, at maksimalt 80 % af det enkelte værks samlede omkostninger kan dækkes af forbrugsafregningen, og at den resterende del skal dækkes af en forbrugsuafhængig betaling. Nævnet fandt, at selv om der var betydelige forskelle de enkelte ejendomme imellem, kunne nævnet – da 70 % af værkets afgifter efter tarifomlægningen fortsat var henført til dækning af forbrugsafhængige omkostninger – i øvrigt ikke tiltræde klagers bemærkninger om, at tarifomlægningen ville medføre, at tilskyndelsen til at maksimere de energibesparende foranstaltninger ville forsvinde både ved nybyggeri og efterisolering af den eksisterende boligmasse.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 13 af 18

- ❖ Energiklagenævnet behandlede ved afgørelse af 4. juli 2007 (j.nr. 21-506) klagers klage over Energitilsynets afgørelse af 22. marts 2006 vedrørende energispareaktiviteter i varmforsyningsvirksomheder (sagen er nærmere omtalt under "Sagens baggrund"). Energiklagenævnet hjemviste Energitilsynets afgørelse for så vidt angik klagepunkt nr. 2 og stadfæstede i øvrigt afgørelsen i det påklagede omfang. Energiklagenævnet fandt bl.a., at anmeldelsespligten af budgetter og regnskaber til Energitilsynet ikke indebar, at Energitilsynet havde pligt eller hjemmel til at føre tilsyn med, om den enkelte varmforsyningsvirksomhed overholdt bestemmelserne i bekendtgørelse nr. 816. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at denne beføjelse var henlagt til Energi styrelsen, som i henhold til § 11 i bekendtgørelse nr. 816 bl.a. kunne beslutte, at nærmere angivne energispareaktiviteter skulle gennemføres, herunder at nærmere angivne energispareaktiviteter, der ikke var prioriteret i virksomhedens planlægning, skulle prioriteres og gennemføres i nærmere bestemt omfang.

- ❖ Ved afgørelse af 17. september 2007 (j.nr. 21-463) stadfæstede Energiklagenævnet Energitilsynets afgørelse af 1. august 2005 om sammensætningen af prisen for fjernvarme fra Slagslunde Kraftvarmeværk. Ved afgørelsen af 1. august 2005 havde Energitilsynet fundet, at NESAs fremgangsmåde i sagen ikke kunne betragtes som urimelig efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4. Energitilsynet havde i den forbindelse lagt vægt på, at den foreslåede tarifændring for Slagslunde Kraftvarmeværk, hvorefter den faste afgift baseredes på en m²- afgift, var i overensstemmelse med tilsynets retningslinier. Energitilsynet havde endvidere lagt vægt på, at NESAs – i overensstemmelse med Ankenævnet på Energiområdet af 10. maj 2005 – havde varslet ændringen af bestemmelserne om stigning i den faste afgift, således at ikrafttrædelsen blev udsat i et år. Klager gjorde gældende, at indførelsen af en fast afgift for fjernvarme beregnet efter areal havde uhenigtsmæssige konsekvenser for samfundets energiforbrug, idet borgerne incitament til energibesparelse svækkedes. Klager anførte endvidere, at beregningsmetoden for den faste afgift var et brud med princippet om, at der afregnedes efter forbrug af fjernvarme. Energiklagenævnet fandt i overensstemmelse med nævnets praksis, at der kunne fastsættes en tarif, hvor der opkrævedes en fast afgift, der var arealbaseret, medmindre der i det konkrete tilfælde forelå omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse. Nævnet fandt ikke, at dette var tilfældet i denne sag.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 14 af 18

Energiklagenævnets bemærkninger

Ad klageberettigelse

Det er de almindelige forvaltningsretlige regler, som regulerer, hvem der kan påklage en afgørelse til Energiklagenævnet efter varmemforsyningslovens § 26, stk. 1. Efter de almindelige forvaltningsretlige regler kræves en væsentlig og individuel interesse i, at afgørelsen ændres, før der kan klages. Begge betingelser skal være opfyldte, før en person kan anses som klageberettiget. Begreberne væsentlig og individuel interesse skal forstås i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om klageberettigelse. At en afgørelse skal være væsentlig indebærer, at betydningen af afgørelsen for den pågældende skal være af en vis styrke og intensitet. En moralsk eller mere generel præget interesse er således ikke i sig selv tilstrækkelig. En interesse skal imidlertid – udover at være væsentlig – også være individuel. Retsgrundlaget er nærmere beskrevet i den forvaltningsretlige litteratur og i praksis. Der kan bl.a. henvises til ”Forvaltningsret” af Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., 2. udgave 2002, Jurist- og Økonomforbundets forlag side 67ff.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 15 af 18

Energiklagenævnet har i tiden efter februar 2008 af egen drift og konsekvent anvendt de almindelige forvaltningsretlige regler ved vurderingen af spørgsmålet om klageberettigelse til Energiklagenævnet. Energitilsynet har efter dette tidspunkt ligeledes anvendt de almindelige forvaltningsretlige regler ved vurderingen af, hvem der er part i tilsynets sager.

Nærværende sag udspringer af Energiklagenævnets afgørelse af 4. juli 2007, hvor Energiklagenævnet hjemviste en del af Energitilsynets afgørelse af 22. marts 2006 til fornyet behandling. Hjemvisningen skete under henvisning til Energitilsynets manglende overholdelse af forvaltningslovens partsrettigheder vedrørende begrundelse (j.nr. 21-506). Siden den oprindelige sags opstart hos Energitilsynet i marts 2006, er klager – både hos Energitilsynet og Energiklagenævnet – blevet inddraget i sagsbehandlingen, som om klager havde status som part, henholdsvis klageberettiget.

Efter en konkret vurdering finder Energiklagenævnet, at klager må anses som klageberettiget til Energiklagenævnet med hensyn til Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008. Energiklagenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at den oprindelige klage til Energitilsynet blev indgivet i februar 2006, og at klager bl.a. som følge heraf under hele sagens forløb er blevet inddraget i både Energitilsynets og Energiklagenævnets sagsbehandling, som om klager var part, henholdsvis klageberettiget. Energiklagenævnet hjemviste på tilsvarende vis Energitilsynets afgørelse af 22. marts 2006 på grund af Energitilsynets manglende overholdelse af forvaltningslovens regler om begrundelse. Klager har således – i modsætning til andre forbrugere tilsluttet Slagslunde Kraftvarmeværk – under sagens forløb på ca. 2½ år fået en berettiget forventning om at være part, henholdsvis klageberettiget i sagen. Energiklagenævnet finder på grund af disse særlige forhold ved den konkrete sag, at klager har den fornødne væsentlige og individuelle interesse i Energitilsynets afgørelse af 28.

marts 2008 og derfor opfylder betingelserne for klageberettigelse. Energiklagenævnet kan på denne baggrund behandle klagen af 23. maj 2008.

Afgørelsen af 28. april 2008

For så vidt angår det af klager anførte vedrørende bekendtgørelsen om energispareaktiviteter samt lov om fremme af energibesparelser i bygninger bemærker Energiklagenævnet, at bekendtgørelse nr. 816 var gældende på tidspunktet for Energitilsynets afgørelse af 22. marts 2006. Bekendtgørelse nr. 816 var bl.a. udstedt i medfør af varmforsyningslovens § 29, stk. 1, nr. 1 og 2 (lovbekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2004 med senere ændringer). Bekendtgørelsens materielle bestemmelser om energispareaktiviteter havde hjemmel i lovens § 29, stk. 1, nr. 1 og 2. Ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 om ændring af bl.a. varmforsyningsloven blev lovens § 29, stk. 1, nr. 1 og 2 ophævet med virkning fra den 15. juni 2006. Bekendtgørelse nr. 816 er på denne baggrund bortfaldet pr. 15. juni 2006. Bekendtgørelse nr. 1105 trådte i kraft den 18. november 2006 og var således gældende på tidspunktet for Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 16 af 18

Bekendtgørelse nr. 1105 fastslår, at net og distributionsvirksomheder i overensstemmelse med bekendtgørelsens bestemmelser skal sikre realisering af dokumenterede energibesparelser hos energiforbrugere i alle sektorer i landet. Bekendtgørelse nr. 1105 regulerer således ikke fastsættelsen af varmetariffer, men derimod virksomhedernes indsats vedrørende realisering af energibesparelser. Det fremgår af § 18 i bekendtgørelsen, at tilsynet med gennemførelsen af bestemmelserne i bekendtgørelsen udføres af Energistyrelsen.

Lov om fremme af energibesparelser har til formål at fremme energibesparelser, øge effektiviteten inden for al anvendelse af energi i bygninger, samt medvirke til at reducere vandforbruget i bygninger. Af lovens § 30 fremgår, at transport- og energiministeren (nu klima- og energiministeren) eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af loven og regler, der er fastsat i medfør heraf. I energimærkebekendtgørelsen er ministerens bemyndigelsesadgang benyttet. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 49, stk. 1, at klager over faglige og kvalitetsmæssige forhold vedrørende energimærker af bygninger behandles af Energistyrelsen. Af bekendtgørelsens § 52, stk. 1, fremgår endvidere, at Energistyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af lov om fremme af energibesparelser og energimærkebekendtgørelsen. Hverken lov om fremme af energibesparelser eller energimærkebekendtgørelsen regulerer fastsættelsen af varmetariffer.

Da bekendtgørelse nr. 1105, lov om fremme af energibesparelser og energimærkebekendtgørelsen ikke regulerer fastsættelsen af varmetariffen, og da tilsynsbeføjelsen med overholdelse af loven og bekendtgørelserne tilkommer Energistyrelsen, kan Energitilsynet ikke tillægge disse forskrifter vægt. Dette følger af det organisatoriske specialitetsprincip, hvoraf fremgår, at en forvaltningsmyndighed ikke må varetage hensyn, som ifølge loven tilkommer en anden myndighed at varetage.

Udgangspunktet efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1, er, at varmetariffen skal hvile-i-sig-selv, derved at en varmforsyningsvirksomhed alene kan indregne de nødvendige udgifter i tariffen, som er forbundet med varmeproduktion og varmforsyning, f.eks. nødvendige udgifter til energi, lønninger med videre. Varmetariffen er således omkostningsbestemt og består konkret af en variabel (forbrugsafhængig) og en fast del (forbrugsuafhængig), der så vidt muligt skal dække henholdsvis de forbrugs- og de forbrugsuafhængige omkostninger, således at kostægte tarifiering tilstræbes.

Efter Energitilsynets praksis kan den faste afgift beregnes på 4 forskellige måder, således at BBR-registerets oplysninger om boligens areal i kvadratmeter, boligens m³ luftindhold, boligens m² hedeblade eller en blanding af et variabelt og fast element kan anvendes. Energiklagenævnet har i flere afgørelser tiltrådt Energitilsynets praksis, når der ikke i det konkrete tilfælde forelå omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse.

Det følger af varmforsyningslovens § 21, stk. 4, at Energitilsynet efter forhandling kan give pålæg om ændring af bl.a. tariffer, som tilsynet finder, er urimelige, i strid med lovens §§ 20, 20 a, 20 b eller regler udstedt i medfør heraf. Såfremt tariffer m.v. må antages at ville medføre en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi, kan tilsynet i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 5, efter forhandling som nævnt i stk. 4 give pålæg om ændring af tariffer.

E.ON fastsætter i overensstemmelse med Energitilsynets og Energiklagenævnets praksis den faste afgift for forbrugere tilsluttet Slagslunde Kraftvarmeværk efter antallet af kvadratmeter som anført i BBR-registeret. Energiklagenævnet finder, at E.ON's anvendelse af antallet af kvadratmeter som anført i BBR-registeret som grundlag for beregningen af den faste afgift ikke er i strid med varmforsyningslovens § 21, stk. 4. Anvendelsen af antallet af kvadratmeter som anført i BBR-registeret findes heller ikke at være i strid med varmforsyningslovens § 21, stk. 5, således som denne bestemmelse hidtil er blevet anvendt i praksis. Energiklagenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige omstændigheder, der kan medføre en fravigelse af nævnets praksis.

Energiklagenævnet bemærker hertil, at nævnet finder, at klagers bemærkninger om de politiske strømninger på klima- og energiområdet er af politisk karakter, og derfor ikke indeholder juridiske eller faktuelle forhold, der kan medføre en fravigelse af nævnets praksis.

For så vidt angår det af klager anførte vedrørende Energitilsynets efterlevelse af forvaltningslovens regler om begrundelse, bemærker Energiklagenævnet afslutningsvis, at forvaltningslovens regler om begrundelse alene gælder for en forvaltningsmyndigheds afgørelser. Reglerne i forvaltningslovens §§ 22 - 24 gælder således ikke for bemærkninger eller udtalelser, som en myndighed af-

15. december 2008

J.nr.: 1021-13

Eksp.nr.: 42076

SSH-EKN

Side 17 af 18

giver – f.eks. i forbindelse med behandlingen af en sag hos en rekursmyndighed. For så vidt angår Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 finder Energiklagenævnet i øvrigt, at denne opfylder begrundelseskravene i forvaltningslovens §§ 22 - 24.

Herefter stadfæstes Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008.

Energiklagenævnets afgørelse

Energitilsynets afgørelse af 28. april 2008 stadfæstes.

Sagen har været behandlet på nævnets møde den 15. december 2008.

Afgørelsen er truffet af Energiklagenævnet i henhold til § 26 i lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer.

Afgørelsen kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Søgsmål ved domstolene til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter lov om varmforsyning eller regler, der er udstedt efter denne lov, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt pågældende. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen, jf. lov om varmforsyning § 26, stk. 4.

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form på Energiklagenævnets hjemmeside.

15. december 2008

J.nr.: 1021-13
Eksp.nr.: 42076
SSH-EKN

Side 18 af 18

P. N. V.

Poul K. Egan
Nævnensformand

/ Signe Sara Hildebrandt
Fuldmægtig